

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. С., 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на дванадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк. РУМЕН ЛЮБ. П.

Членове: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
полк. Величка З. Влашева

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20236000600052 по описа за 2023
година

образувано по въззивна жалба, вх. № 454/18.07.2023 г. и допълнение
към въззивна жалба, вх. № 794/27.11.2023 г. от адв. И. А. от САК - защитник
на подсъдимия Я. И. Д. срещу присъда № 8/11.07.2023 г. постановена по
НОХД № 147/2022 г. по описа на СВС.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

С Присъда № 8/11.07.2023 г. постановена по НОХД № 147/2022 г. по
описа на Софийски военен съд подсъдимият р-к Я. И. Д. – младши шофьор в
първа група „А.“ на взвод „А.“ в рота Т.О. на в.ф. – С. е признат за
виновен за извършено престъпление по чл.205, ал.1, т.5, вр. чл. 204, б. „а“, вр.
чл. 201, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК, като е осъден на „глоба“ в размер на
300.00 (триста) лева и е оправдан в частта на обвинението да не е заместил
присвоените вещи.

Със същата присъда е признат за виновен и за извършено престъпление
по чл. 311, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК, като е осъден на 6 (шест) месеца
„лишаване от свобода“. На основание чл. 23, ал.3 от НК на подсъдимият е
наложено най-тежкото от така определените наказания, а именно 6 (шест)
месеца лишаване от свобода. Присъединено е изцяло наказанието „глоба“ от
300.00 (триста) лева към най-тежкото наказание „лишаване от свобода“.
Първоинстанционният съд е отложил изтърпяване на наказанието 6 (шест)
месеца лишаване от свобода за срок от (три) години. На подсъдимия са
възложени съдебно-деловодните разноси в размер на 190.00 (сто и

деветдесет) лева, платими в полза на държавата по бюджета на съдебната власт, по сметка на Софийски военен съд, както и разноски в размер на 1572.58 (хиляда петстотин седемдесет и две хиляди лева и петдесет и осем стотинки) платими в полза на държавата в бюджета на Министерство на отбраната, по сметка на Регионална служба „Вп“ - С..

Срещу постановения съдебен акт в законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от адв. И. А., в качеството ѝ на защитник на подсъдимия р-к Я. И. Д.. В нея се посочва, че постановената присъдата е неправилна и незаконосъобразна, тъй като по делото не са събрани доказателства въз основа на които да се направи обоснован извод, че подсъдимият е извършил деянията, за които е осъден. Твърди се, че всички доказателства по делото установяват, че във в.ф. - С. не са установени никакви липси и са извършени курсове на пътните превозни средства, описани в пътните листа.

В допълнителна въззивна жалба от защитника на подсъдимия се развиват подробни съображения в подкрепа на твърдението, че липсват доказателства, които да установяват по безспорен начин виновно извършени деяния. Счита се, че основното доказателство, на което съдът се позовава, е изготвената и приета по делото видео-техническа експертиза, с която е установено, че на инкриминираните дати и часове, когато са използвани картите, с които е следвало да се заредят А.те „....“ и „.....“, превозните средства са били на територията на в.ф. - С., което обстоятелство не се оспорва от подсъдимия. Посочва се, че първоинстанционният съд е приел фактическа обстановка, различната от описаната в обвинителния акт и е приел различен механизъм на присвояването, като в мотивите е посочил, че това престъпление е извършено с помощта на свидетеля М. П., заемащ длъжността „Завеждащ склад ГСМ и противопожарно имущество“. В мотивите към присъда за първи път се споменавало за присвояване на излишъци на дизелово гориво, което е станало благодарение на излишъците, генерирани от ГСМ на поделението и тези излишъци са му били давани от свидетеля по делото П.. Излагат се съображения, че неправилно е оценен доказателствения материал и е налице противоречие на изводите на първоинстанционния съд с доказателствената съвкупност по делото и по-конкретно с видео-техническата експертиза, следствения експеримент, фотоалбума, заявката за транспорт, свидетелските показания на свидетеля М.Ц. П., приобщени по реда на чл. 281, ал.4 от НПК, на свидетеля Ю. Р. П. и на свидетеля М. В. И.. Посочва се, че основният съд е нарушил чл. 303, ал. 1 от НПК като е постановил присъдата си на предположение, че подсъдимия е извършил деянието по чл. 204 от НК със свидетеля П.. Излагат се доводи в подкрепа на твърдението, че неправилно са оценени обясненията на подсъдимия Я. И. Д.. Твърди се, че е налице неяснота в мотивите към съдебния акт досежно обстоятелствата как свидетеля П. е изчислявал какви са излишъците, които могат да бъдат „усвоени“ от подсъдимия за текущия месец, както и по какъв начин тези излишъци не съвпадали с разхода на двата автобуса за точно определен маршрут, тъй като заявката е била получавана

няколко дни по-рано. Същото възражение се посочва и по отношение на инкриминираните дати 15.09.2020 г. и 07.10.2020 г., като се твърди, че не е изяснен механизма на деянието.

Досежно престъплението по чл. 311, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК във въззивната жалба се твърди, че в мотивите на атакувания съдебен акт е допуснато противоречие като е посочил, че мотив за извършване на престъплението е „стремежът на подсъдимия да прикрие извършеното присвояване на дизелово гориво“, поради което защитата намира, че основния съд е приел, че е извършено друго престъпление, а именно такова по чл. 202, ал.1, т.1 от НК, а не това, за което е признат за виновен – по чл. 311, ал.1 от НК.

В съдебното заседание пред Военно-апелативния съд, проведено на 12.02.2024 г. защитника на подсъдимия Я. И. Д. счита, че постановената присъда е неправилна и законосъобразна. Поддържа доводите и съображеният изложени в жалба и допълнението към нея. Счита, че първоинстанционният съд е неправилно е анализирал доказателствата, въз основа на които е стигнал до неверни изводи като е признал за виновен подсъдимия □ за извършени престъпления по чл.205, ал.1, т.5, вр. чл. 204, б. „а“, вр. чл. 201, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК и по чл. 311, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК. Пледира въззивният съд да отмени атакувания съдебен акт и да постанови нова присъда, с която да оправдае подсъдимия. Алтернативно моли съдът да отмени присъдата и да върне дилото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Подсъдимият мл. серж. Я. И. Д. в лична защита се присъединява към защитника си. Моли да бъде отменена присъдата на първоинстанционния съд. В последна дума моли да бъде оправдан.

Представителят на Военно-апелативна прокуратура взема мотивирано становище за неоснователност на въззивната жалба. Счита, че първоинстанционният съд е събрал всички възможни доказателства, анализирал ги е поотделно и в съвкупност и е извел правилен извод, че от обективна и субективна страна е осъществен състава на престъпленията по чл.205, ал.1, т.5, вр. чл. 204, б. „а“, вр. чл. 201, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК и по чл. 311, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК. Не намира пропуски в дейността на контролираната инстанция и пледира присъдата да бъде оставена в сила.

Настоящото въззивно производство пред Военно-апелативния съд е второ. В хронологичен ред движението на делото е следното:

С присъда № 1/09.02.2022 г. по описа на Софийския военен съд подсъдимият младши сержант от в.ф. – С. Я. И. Д. е бил признат за виновен в това, че в периода от 17.06.2020 година до 07.10.2020 година, в град С., при условията на продължавано престъпление, в качеството си длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1 б. „б“ от НК – младши шофьор в първа група „А.“ от взвод „А.“, в рота „Т.О.“, на 5 (пет) пъти присвоил чужди вещи - „.....“, собственост на военно формирование - С., връчени в това му

качество и поверени му да ги пази и управлява, като присвоените вещи са общо на стойност 857.80 /осемстотин петдесет и седем лева и 80 ст./ лева, случаят е маловажен и присвоените вещи са заместени до приключване на съдебното следствие в първоинстанционния съд, поради което на основание чл.205 ал.1 т.5 вр. чл. 204 б. „а“ вр. чл. 201 ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК и при условията на чл.54 от НК е осъден на глоба от 300 (триста) лева, като на основание чл.304 от НПК подсъдимият е признат за невинен и е оправдан в частта на обвинението да не е заместил присвоените вещи.

Със същата присъда подсъдимият е признат за виновен и за това, че в периода от 15.09.2020 година до 07.10.2020 година, в град С., при условията на продължавано престъпление, в качеството си длъжностно лице по смисъла на чл. 93, т. 1 б. „б“ от НК – младши шофьор в първа група „А.“ от взвод „А.“ в рота „Т.О.“, в кръга на службата си съставил 4 (четири) официални документи, в които удостоверил неверни обстоятелства, с цел да бъдат използвани тези документи като доказателство за тези обстоятелства, поради което и на основание по чл. 311 ал.1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК и при условията на чл.54 от НК е осъден на 6 (шест) месеца лишаване от свобода. На основание чл.23 ал.1 от НК съдът му е наложил едно общо наказание, а именно най-тежкото от тях от 6 (шест) месеца лишаване от свобода, като е присъединил изцяло наказанието глоба от 300 /триста/ лева към най-тежкото наказание 6 /шест/ месеца лишаване от свобода. На основание чл. 66 ал.1 от НК съдът е отложил изтърпяването от подсъдимия на така наложеното му наказание с изпитателен срок от 3 (три) години. Първоинстанционният се е произнесъл и по разностите.

С решение № 21/10.10.2022 г. по ВНОХД № 42/2022 г Военно-апелативния съд е отменил изцяло постановената присъда от Софийския военен съд и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

При новото разглеждане на делото, втори съдебен състав на основния съд е постановил спрямо подсъдимият р-к Я. И. Д. атакуваната присъда № 8/11.07.2023 г. постановена по НОХД № 147/2022 г. по описа на Софийски военен съд, предмет на настоящото производство.

За да се произнесе, съдът взе предвид следното:

Настоящият състав на Военно-апелативния съд, след като се запозна с атакувания съдебен акт, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебното производство и съдебна фаза доказателства и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, в пределите на правомощията си по чл. 314 от НПК, за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбата, ведно с допълнението към нея е допустима, подадена от правоимащо лице в законово установения срок. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

По делото първоинстанционният съд е установил следната фактическа обстановка:

Считано от 01.01.2019г., когато мл. серж. Я. И. Д. заел длъжността „..... „А.“ на взвод „А.“ в рота за Т.О. (РТО), той е бил длъжностно лице по смисъла на чл. 93 т.1 б. „б“ пр. 2 от НК, тъй като е изпълнявал постоянно и със заплата работа, свързана с пазене и управление на чуждо имущество в държавно предприятие. В качеството си на длъжностно лице подсъдимият е имал задължението да зарежда с гориво двата зачислени му служебни автобуса и да го заплаща на бензиностанцията с карта за безналично плащане. В този момент горивото му е било връчено и поверено му да го пази и управлява. В пътните листи на процесните два служебни автобуса подсъдимият е имал и задължението да приложи съответния фискален бон и да впише количеството заредено на бензиностанцията гориво, както и че то е заредено в резервоара на служебния автобус и да се подпише, удостоверявайки верността на тези обстоятелства.

Транспортът на Съвместното командване на силите (СКС) се осигурявал от рота за Т.О. (РТО) от състава на в.ф. – С.. СКС издавали заявки – нареждания, в които посочвали нуждите от пътни превозни средства за съответните дати на следващата седмица. Получената заявка се утвърждавала от командира на формирането и съгласно нея командирът на РТО извършвал организация за изпълнението ѝ. Той вписвал пътното превозно средство, с което ще се извърши транспорта и свеждал заповедта до знанието на съответния шофьор, който подготвял автобуса и документите му. Когато се изпълнявало пътуване по заявка на СКС, зареждането с гориво на автобуса се извършвало на бензиностанция на „П.“ АД съгласно договора му № с МО на РБ за доставка на автомобилно гориво и плащане чрез карти за безналично плащане. Издадените карти за безналично плащане, след получаването им във формирането, ведно с ПИН кода за тях, се раздавали на шофьорите срещу подпис, което се отразявало в дневник за раздаване на карти за безналично плащане.

Със заповед № г. на командира, считано от 26.07.2010 г., автобус „.....“ с рег. № бил зачислен на подсъдимия Я. Д.. Със заповед № на командира, считано от 17.05.2016 г., автобус „.....“ с рег. № бил зачислен на подсъдимия Я. Д.. Видно от Дневник за раздаване на карти за безналично плащане „Транскарт“ подсъдимият Д. получил карта с № с валидност до 05/22 г. за МПС с рег. №, а офицерски кандидат М. И. в качеството си на началник взвод „А.“ в РТО получил карта № с валидност до 11/21 г. за МПС с рег. № Картите се раздавали поименно на водачите, но се завеждали за съответния войсков автобус, като това се отразявало в дневник. При приемане и сдаване на автобуса между шофьорите, те сдавали/приемали и документите на войсковия автобус, ведно с картата за безналично плащане „Транскарт“ и нейния ПИН код. Картите се съхранявали в документацията на автобуса и били неразделна част от тях, както и ПИН кодовете към тях. Върху всяка една от картите бил изписан регистрационния номер на съответния автобус, като картата важала единствено и само за плащане при зареждане с гориво на този автобус. Това

следвало да се следи и контролира от съответния служител на бензиностанцията, на която се зареждал войсковия автобус с гориво. Дейността по зареждането на автобуса следвало да се извършва от служителя на бензиностанцията, като той следвало да провери дали номерът на автобуса съответства на номера, изписан върху картата за безналично плащане и едва тогава да се извърши зареждане и да приеме плащането с картата за безналично плащане. Следвало да се въведат показанията на километража на автобуса и ПИН кода от военнослужещия водач на превозното средство. След това се разпечатвал касов бон в два екземпляра – първият се подписвал от служителя на бензиностанцията и се давал на клиента/шофьора, а на вторият се подписвал клиента/шофьора и оставал в бензиностанцията. За извършените зареждания през текущия месец „П.“ АД издавало фактура, в която били описани зарежданията по дата, количества, вид гориво и войсковия автобус с регистрационните му номера, както и номерата на картите за безналично плащане. За цялото количество гориво се изготвяла складова разписка, с която горивото се заприходявало в склад ГСМ на формирането. Завеждащият склад ГСМ сержант М. П. изготвял разходна ведомост за месеца, в която описвал обобщените данни по фактурата, срещу които се подписвали водачите, извършили зарежданията. Въз основа на получените във формирането фактури се извършвало плащане по банков път от в.ф. на „П.“ АД. Шофьорът прилагал фискалния касов бон към пътния лист и отразявал в пътния лист зареденото количество гориво в резервоара на автобуса, за верността на което обстоятелство се подписвал. Когато се изпълнявали транспортни заявки на самото в.ф. - С. зареждането на А.те се осъществявало на гориво - зарядната станция на формирането.

Със заповед № г. на командира на в.ф. - С. за изпълнение на транспортна заявка бил определен автобус с рег. № с шофьор подсъдимия Я. Д.. Със Заявка – нареждане № 35/12.06.2020 г. за използване на автомобили от в.ф. - С. – С. (СКС) от 15.06.2020 г. до 19.06.2020 г. до командира на в.ф. - С. били заявени броя А. с маршрут на движение С. - В.Т. - Р. – Д. – Б. - С.З. – С.. Върху заявката – нареждане била поставена резолюция на командира на в.ф. - С. майор П. „.... за изпълнение“. От ЗКТЧ на в.ф. - С. лейтенант И. била изготвена заявка – нареждане № ... на 16.06.2020 г., в която бил заявен автобус с рег. № с маршрут на движение ВР – С. - В.Т. – Р. – Д. – Б. - С.З.. Поради посещението на зони със специален режим, по указание на старшия на автомобила, са получени и оперативни номера за автобуса от регистратура за класифицирана информация на в.ф. - С.. Видно от месечна пътна книжка за м. юни 2020 г. с рег. № 172/27.05.2020 г. за автобус с рег. № и пътен лист издаден на 15.06.2020 г., важащ за 16.06.2020 г., подсъдимият Д. изминал 467 км. от Г.Б. - до Ш. и е останал да ношува в гр. Ш.. На 17.06.2020 г. подсъдимият Д. си тръгнал от гр. Ш. с посочения автобус с поставени оперативни номера рег. №

В 11.24 часа на 17.06.2020 година подсъдимият Я. Д., управлявайки

автобус с рег. №, влязъл през КПП на формирането си в Г.Б.. Паркирал автобуса пред сградата на щаба на в.ф. - С. и от този час на тази дата автобусът не е напуснал територията на формирането. В 12.36 часа подсъдимият напуснал формирането си с личния си автомобил марка с рег. №, сив на цвят. В 12.45 ч. бил със собствения си автомобил на бензиностанция „П.“ /търговски обект/ТО/ № - С./, в гр. С., ул. Б.Б. – Околовръстен път за С.. От видеозаписите с видимост към бензиностанцията на ул. Б.Б., представени с протокол за доброволно предаване от автосервиз „.....“ и от заключенията на видео техническата им експертиза било установено, че лице в 12.45.29 ч. в района на бензиностанцията влиза с л.а сив на цвят, в 12.45.15 ч. л.а спира от ляво на колонките за гориво и шофьорът отваря багажника. Идва и служител от бензиностанцията; в 12.47.15 ч. служителът застава с лице към багажника, а шофьорът стои зад автомобила, след което в 12.47.19 ч. шофьорът затваря багажника; от 12.47.57 до 12.48.09 ч. двамата отиват към сградата на бензиностанцията; в 12.52.13 ч. шофьорът се връща и потегля като в 12.52.49 ч. автомобилът напуска района на бензиностанцията. По този начин подсъдимият Д. е извършил зареждане в туби в багажника на автомобила си (а не в автобус с рег. №) на 69 л. Дизел „Профорс“ в присъствието на служителя на смяна св. Ц.М.. След като заредил, подсъдимият и М. отишли към сградата на бензиностанцията, където Д. заплатил зареденото количество гориво с „Транскарта“ №, собственост на в.ф. - С., издадена от „П.“ АД и предназначена за безналично плащане при зареждане на автобус с рег. № Въвел ПИН кода на карта и служителът на бензиностанцията му издал фискален бон № от 17.06.2020 г. в 12.49 ч. на „В.“ ООД и бон на „Т.Ф.С.“ на бензиностанция П. от 17.06.2020 г. за закупуване на 69 л. гориво Дизел Профорс, на стойност 106,95 лева в 12.51 ч. След като взел фискалния бон, подсъдимият Д. си тръгнал и в 12.52.49 ч. автомобилът напуснал района на бензиностанцията. В следствие подсъдимият Д. прикачил касовите бонове за безналичното плащане на зареждането с гориво на пътният лист за 17.06.2020 г. в пътната книжка за автобус с рег. №, без да отрази, че той е извършил зареждането на посочената дата и без да се подпише в пътният лист за това обстоятелство.

По този начин подсъдимият в 12.49 часа на 17.06.2020 година, в град С., ул. „Б.Б.“ № 1 при Околовръстен път за С., търговски обект № - бензиностанция „П.“, в качеството си на длъжностно лице, присвоил чужда вещ – 69 литра, връчени в това му качество да ги пази и управлява, като посредством транскарта №, собственост на в.ф. - С., издадена от „П.“ АД и предназначена за плащане при зареждане с гориво на войсковия автобус с рег. №, заредил посоченото дизелово гориво, на стойност 106.95 лева, в туби в багажника на собствения си лек автомобил „М.“, модел „.....“, рег. №, сив на цвят и го заплатил с транскартата.

Със заповед №/14.09.2020 г. на Командира на в.ф. - С. е заповядано на командира на РТО да осигури за превоз на личен състав от

Щаба на отбраната на 14, 15, 16 и 17.09.2020 г. с автобус с рег. № с водач подсъдимия Я. Д.. Със Заявка – нареждане № 54/11.09.2020 г. за използване на автомобили от в.ф. – С. от 14.09.2020 г. до 18.09.2020 г. са заявени 2 бр. А. с маршрут на движение: С. - УП С. – С.. От на в.ф. - С. к-н М. е изготвена заявка – нареждане № 519 за използване на автомобилна техника на 15.09.2020 г., като е заявен автобус М. „.....“ с рег. №

В 07.00 часа на 15.09.2020 година подсъдимият Я. Д. напуснал автопарка на в.ф. - С. с автобус М. „.....“ с рег. № и превозил личен състав до и от УП С..

В 14.30 часа на 15.09.2020 година подсъдимият Я. Д., управлявайки автобуса, влязъл през КПП на формирането си и от този час на тази дата автобусът не е напускал територията на формирането. След това подсъдимият Я. Д. напуснал формирането със собствения си лек автомобил с рег. № Цялата документация на войсковия автобус ведно с транскартата за заплащане зареждането с гориво на автобуса била в подсъдимия Д.. В 15.38 часа на бензиностанция „П.“ (ТО № 7113 – С.), в гр. С., бул., мотел „....“, подсъдимият Д. извършил зареждане в лек автомобил и съдове на 108,890 л. Профорс „Дизел“. След извършеното зареждане и заплащане чрез картата за безналично плащане за автобус с рег. № с №05, служителят на смяна В.С. издал на подсъдимия фискален бон № от 15.09.2020 г. на „П.“ АД за зареждане на 108, 980 л. на стойност 200.52 лева. На неустановена дата в периода от 15.09.2020 г. до 30.09.2020г. подсъдимия Д. прикачил в пътната книжка на пътния лист за 15.09.2020 г. фискален бон №

По този начин подсъдимият в 15.38 часа на 15.09.2020 година, в град С., бул. при мотел, търговски обект 7113 – бензиностанция П., в качеството си на длъжностно лице, присвоил чужда вещ – 108.98 литра, връчени в това му качество да ги пази и управлява, като посредством транскарта №05, собственост на в.ф. - С., издадена от „П.“ АД и предназначена за плащане при зареждане с гориво на войсковия автобус с рег. №, заредил посоченото дизелово гориво, на стойност 200.52 лева, в неустановен лек автомобил и туби и го заплатил с транскартата. На неустановена дата в периода от 15.09.2020 година до 30.09.2020 година, в месечната пътна книжка № 274 на войсковия автобус М. „.....“ с рег. №, подсъдимият в пътния лист за 15.09.2020 година, удостоверил невярно обстоятелство – собственоръчно написал, че е извършил зареждане с гориво на този автобус на 15.09.2020 година без такова зареждане с гориво да е направено, за което положил подписа си.

По подобен начин в изпълнение на заявката на 17.09.2020 г. подсъдимият Д. транспортирал личен състав до и от УП С.. На 17.09.2020 г. в 07.10 ч. подсъдимият излязъл от автопарка на формирането, управлявайки автобус с рег. №, като през КПП-то напуснал територията на формирането.

В 16.06 ч. автобусът, управляван от подсъдимия, преминал през КПП, връщайки се на територията на формирането. От този час на тази дата автобусът не е напуснал територията на формирането.

Подсъдимият Д. напуснал формирането с личния си лек автомобил с рег. № в 16.24 ч. В 19.08 ч. на бензиностанция „П.“ (ТО № 7113 – С.) в гр. С., бул., мотел „....“ подсъдимият Д. заредил неустановен лек автомобил и съдове със 111,100 литра гориво Профорс „Дизел“. Заплащането на горивото извършил с транскарта №05, собственост на в.ф. – С., издадена от „П.“ АД и предназначена за зареждане на войскови автомобил – Автобус с рег. № Служителят на смяна В.С. му издал фискален бон № ***** от 17.09.2020 г. на „П.“ АД и се подписал на екземпляра за Д.. На неустановена дата в периода от 17.09.2020г. до 30.09.2020 г. подсъдимият Д. прикачил в пътната книжка на пътния лист за 17.09.2020 г. фискален бон № ***** и се подписал като лице извършило зареждането. По този начин подсъдимият в 19.08 часа на 17.09.2020 година, в град С., бул. при мотел „....“, търговски обект № 7113 - бензиностанция П., в качеството си на длъжностно лице, присвоил чужда вещ – 111.10 литра „....“, връчени в това му качество да ги пази и управлява, като посредством транскарта №05, собственост на в.ф. – С., издадена от „П.“ АД и предназначена за плащане при зареждане с гориво на войсковия автобус М. „.....“ с рег. №, заредил посоченото дизелово гориво, на стойност 201.09 лева, в неустановен лек автомобил и туби и го заплатил с транскартата. На неустановена дата в периода от 17.09.2020 година до 30.09.2020 година, в месечната пътна книжка № 274 на войсковия автобус с рег. №, в пътния лист за 17.09.2020 година, подсъдимият удостоверил невярно обстоятелство – собственоръчно написал, че е извършил зареждане с гориво на този автобус на 17.09.2020 година без такова зареждане с гориво да е направено, за което положил подписа си.

Със заповед №/29.09.2020 г. е утвърден доклад № 2811/2020 за командировка на 30.09.2020 г. на подсъдимия Я. И. Д. - мл. шофьор в РТО като водач на с рег. № в изпълнение за заявката.

Със Заявка – нареждане № 59/28.09.2020 г. за използване на автомобили от в.ф. – С. от 28.09.2020 г. до 02.10.2020 г. до командира на в.ф. - С. е заявен автобус с маршрут на движение С. - МО-2 –П. Х. 2020 – С.. От на в.ф. - С. к-н М. е изготвена заявка – нареждане № 532 за използване на бронетанковата и автомобилна техника на 30.09.2020г., В т. 18 е заявен автобус с рег. № с маршрут на движение - П..

На 30.09.2020 г. в 06.45 ч. подсъдимият Д. напуснал автопарка, шофирайки автобус с рег. № и през КПП излязъл и от територията на самото формиране.

След завръщане от командировката от град П. в 16.05 ч. автобусът, управляван от подсъдимия Д., преминал КПП на в.ф. - С. и бил оставен на площадката след щаба на в.ф. - С. и от този час на тази дата автобусът

не е напуснал територията на формирането.

Подсъдимият Д. напуснал формирането с личния си автомобил М. в 16.59 ч. и отишъл на бензиностанция „П.“ /ТО № 7113 - С./ в гр. С., бул., мотел, където в 17.54 ч. в неустановен лек автомобил и в съдове заредил общо 138,980 л., които заплатил с транскарта №05 за автобус с рег. №, а служителят на бензиностанцията Н.А. му издал фискален № от 30.09.2020 г. на „П.“ АД, който подсъдимият взел и по-късно прикачил в пътната книжка на автобуса на пътния лист за 30.09.2020 г. и се подписал като лице извършило зареждането с горивото. По този начин подсъдимият в 17.54 часа на 30.09.2020 година, в град С., бул. при мотел, търговски обект № 7113-бензиностанция П., в качеството си на длъжностно лице, присвоил чужда вещ – 138.98 литра, връчени в това му качество да ги пази и управлява, като посредством транскарта №05, собственост на в.ф. – С., издадена от „П.“ АД и предназначена за плащане при зареждане с гориво на войсковия автобус с рег. №, заредил посоченото дизелово гориво, на стойност 251.55 лева, в неустановен лек автомобил и туби и го заплатил с транскартата. Подсъдимият на 30.09.2020 година, в месечната пътна книжка № 274 на войсковия автобус с рег. №, в пътния лист за 30.09.2020 година, удостоверил невярно обстоятелство – собственоръчно написал, че е извършил зареждане с гориво на този автобус на 30.09.2020 година без такова зареждане с гориво да е направено, за което положил подписа си.

Със заповед № РД-399/06.10.2020 г. е утвърден доклад №/2020 за командировка на подсъдимия Я. И. Д. - мл. шофьор като водач на с рег. № в изпълнение на заявката на СКС.

Със Заявка – нареждане № 61/02.10.2020г. за използване на автомобили от в.ф. – С. от 05.10.2020г. до 09.10.2020г. /т.10/ са заявени 3 бр. А. с маршрут на движение С. - УП С. – С.. От ЗКМТО на в.ф. - С. к-н М. е изготвена заявка – нареждане № 538 за използване на бронетанковата и автомобилна техника на 07.10.2020 г., утвърдена от за командира на в.ф. майор с маршрут на движение – С. - УП С..

На 07.10.2020 г., в 07.20 ч., автобус с рег. №, управляван от подсъдимия Я. Д., напуснал автопарка на формирането и самото формиране. В 16.25 часа, след като превозил личен състав до и от УП С., подсъдимият преминал с автобуса си през КПП на формирането. От този час на тази дата автобусът не е напуснал територията на формирането. В 16.59 ч. подсъдимият напуснал формирането с личния си автомобил М. и отишъл на бензиностанция „П.“ (ТО № 7113) в гр. С., бул., мотел „.....“. Там той видял К.С., негов познат от с. П., служител на смяна по това време на бензиностанцията и го попитал може ли да зареди с карта, на което С. му отговорил с „да“, мислейки си, че го пита дали работи терминала на бензиностанцията. Подсъдимият в 19.26 ч. сам си заредил 53,97 л. в резервоара на лекия автомобил, който заплатил посредством транскарта №

.....05 за зареждане на войсковия автобус с рег. № С. му издал фискален бон № от 07.10.2020 г. на „П.“ АД за заредено гориво, който подписал. Подсъдимия Д. извадил и оставил пред С. банкнота от 10 лева и си тръгнал. Служителят го попитал: „За какво са тия пари?“, а подсъдимият Д. му отговорил да се почерпи с едно кафе. Фискалния бон подсъдимият Д. прикачил в пътна книжка за м. октомври 2020 г. с рег. № .../25.09.2020 г. за автобус с рег. № на пътния лист за 07.10.2020 г., като се подписал като лице извършило зареждането. По този начин подсъдимият в 19.26 часа на 07.10.2020 година, в град С., бул. при мотел, търговски обект № 7113-бензиностанция П., в качеството си на длъжностно лице, присвоил чужда вещ – 53.97 литра, връчени в това му качество да ги пази и управлява, като посредством транскарта №05, собственост на в.ф. – С., издадена от „П.“ АД и предназначена за плащане при зареждане с гориво на войсковия автобус с рег. №, заредил посоченото дизелово гориво на стойност 97.69 лева в неустановен лек автомобил и го заплатил с транскартата. Подсъдимият на 07.10.2020 година, в месечна пътна книжка № ... на войсковия автобус с рег. №, в пътния лист за 07.10.2020 година, удостоверил невярно обстоятелство – собственоръчно написал, че е извършил зареждане с гориво на този автобус на 07.10.2020 година без такова зареждане да е направено, за което положил подписа си.

Стойността на присвоеното от подсъдимия гориво, което е било собственост на в.ф. – С., е 857,80 лева, която сумата е възстановена от подсъдимия по сметка на военното формирование с вносна бележка от 11.05.2021 г.

Тази фактическа обстановка, първоинстанционния съд е приел след анализ и съпоставяне на доказателствената съвкупност по делото.

След задълбочена преценка на всички събрани на досъдебното производство и пред първата съдебна инстанция доказателства, настоящият съдебен състав намира, че приетата от основния съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция.

Съдът е изяснил всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по чл. 102 НПК, обсъдил е събраните по делото доказателства, изложил е доводи защо приема тази фактическа обстановка и настоящият състав изцяло споделя изводите му.

Основната инстанция е анализирала поотделно и в съвкупност с доказателствения материал показанията на свидетелите сержант В. И. К., старши сержант М.Ц. П., Д. Д. С., старши сержант Н. Р. Г., старшина И.В.С., М. В. И., старши лейтенант К.П. И., Г.К.Ф., майор Ю. Р. П. - военнослужещи от формированието, които подкрепят длъжностното качество на подсъдимия; установения ред за изпълнение на заявките; попълването на пътните листове; зареждане на горивото и безналичното му плащане с „Транскарт“ в

бензиностанции „П.“ АД на съответния войсков автобус. Няма основания да споделяне виждането на защитата, че основния съд не е анализирал правилно показанията на свидетелите П., П. и И.. Напротив, съдът е обосновал изводите до които е достигнал, след пълно и обективно изследване и съпоставяне на доказателствената съвкупност, което е довело до изясняване на фактите и обстоятелствата по делото, а от там и до правилни и законосъобразни изводи. Свидетелските им показания съответстват напълно и с писмените доказателства по делото. За фактите и обстоятелствата свързани зареждането с гориво на войсковите А., включително тези, за които е отговарял подсъдимият Я. Д., достоверни и непротиворечиви са показанията на серж. М.Ц. П. – завеждащ склад ГСМ. Безспорно е установено е, че когато е изпълнявана заявка за военно формиране горивото се зареждало на колонка при него, а при външна заявка зареждането с гориво се осъществявало посредством използване на кредитна карта „Транскарт“ в бензиностанция „П.“ АД. Негово задължение е било да описва в пътните книжки фактическо зареденото гориво. Контролът се осъществявал от ротния командир или последващ ежемесечен контрол в щаба в логистичното отделение. Категорично е установено и, че автомобилите е трябвало да бъдат заредени догоре с гориво, след завръщане от командировка, за да са в готовност и технически изправни при незабавна необходимост. От показанията на свидетеля К.П. И., приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал.1, т.2, пр.2 от НПК в съдебното заседание проведено на 01.03.2023 г. по делото, се установява, че това задължение е било въведено и със Заповед № .../2011 г. на министъра на отбраната относно поддръжка и експлоатация на превозните средства. В този смисъл са и показанията на свидетеля ст. серж. Н. Р. Г., прочетени по реда на чл. 281, ал.1, т.2, пр.2 от НПК, приобщени от първоинстанционния съд по надлежния ред. В материалите по делото не се съдържат данни, които да поставят под съмнение достоверността на показанията им.

Първоинстанционният съд правилно е анализирал и показанията на свидетелите Ц.А. М., К.К. С., В.Й. С. и Н.А. А., които са били служители на бензиностанции „П.“ АД. Настоящият въззивен състав, след анализ и съпоставка на гласните доказателства по отделно и в съвкупност с останалите установи, че по делото безспорно е доказано, че зареждането се извършвало от служител на бензиностанцията като негово задължение било да провери дали номерът на машината съответства на номера изписан върху картата за безналично плащане и след това да извърши зареждането и плащането с картата. Показанията на километража и ПИН – кода при зареждането се вписвали (въвеждали) от шофьора на ППС-то. След това се разпечатвал касов бон в два екземпляра, като първият екземпляр се подписвал от служителя на бензиностанцията и се давал на шофьора, а вторият екземпляр се подписвал от шофьора и оставал в бензиностанция „П.“ АД. За установения ред, по който е ставало зареждането на бензиностанции „П.“ АД свидетелстват гр.л. Ц.А. М., разпитан в с.з. по делото проведено на 28.02.2022 г., както и

кредитирания от съда протокол за разпит на този свидетел от досъдебното производство, прочетен по реда на чл. 281, ал.1, т.2 от НПК, свидетеля В. И. К. в съдебното заседание, проведено на 28.02.2023 г. по настоящото дело и прочетените му свидетелски показания от протокола за разпит от досъдебното производство, приложен на л.7-8 от досъдебното производство.

Свидетелските показания на свидетелите по делото В.Й. С., Н.А. А., К.К. С., прочетени по чл. 281, ал.1, т.2 от НПК и на св. Х. С. Т., дадени в хода на досъдебното производство и прочетени по реда на чл. 281, ал.5, вр. ал.1, т.3 от НПК безспорно доказват, че по силата на служебните си задължения те е следвало да контролират всеки военнослужещ, който е извършвал зареждане в резервоара на съответния войсков автобус с гориво посредством „Транскарт“ на бензиностанции „П.“ АД и след това да приемат безналичното плащане с картата за конкретния войсков автобус, като му издавали фискален бон. Не се опровергава и извода на съда, че те не са сторили това като са нарушили служебните си задължения. Отделно от това от показания им се установява, че те познават подсъдимия Д., не отричат, че е зареждал на бензиностанциите „П.“ АД, въпреки, че не посочват конкретика по инкриминираните дати.

Правилно първоинстанционният съд не е кредитирал обясненията на подсъдимия Я. Д. в частта им, че двата войсков автобуса при инкриминираните случаи са имали технически проблем с горивните си системи и за да не аварират по пътя за бензиностанциите ги е оставял във военното формирование и не ги е зареждал на бензиностанциите. Изолирано се явява и твърдението му, че е зареждал горивото в туби, от които на следващия ден го наливал в резервоарите на А.те. Тези му обяснения, освен, че не се подкрепят с останалата доказателствена съвкупност, те се опровергават категорично от това, че по делото липсват каквито и да е доказателства, че е докладвал по команден ред за тези проблеми. Освен това и не ги е отразявал в съответните пътни листове. Настоящият въззивен състав, като съпостави обясненията на подсъдимия с показанията на свидетеля по делото Илиян И. Петров намери, че същите категорично се опровергават. Последният посочва, че подсъдимият Я. Д. никога не му е споделял, че е зареждал или преливал в А.те гориво с туби. По делото не се установява и технически проблем на войсковия автобус. В тази връзка, първоинстанционният съд обосновано не е кредитирал обясненията на подсъдимия, след като ги е съпоставил и с видеозаписите от камерата с видимост към бензиностанцията на ул. „Б.Б.“, представени с протокол за доброволно предаване от автосервиз „.....“ и видеозаписите от камерите на КПП на формирането и изготвената на тяхна основа видео-техническа експертиза. Заключениета и констатациите на експертизата, ведно с фискалните касови бонове, в частта им за датата, часа и минутата на зареждането и плащането, безсъмнено доказват, че подсъдимият в нарушение на заповедите и задълженията си не е зареждал горивото в резервоара на съответния войсков автобус, а в лек автомобил и в туби и е заплащал

безналично с транскартата на автобуса. Твърденията му, че на следващия ден ги е пресипвал в резервоара на войсковия автобус съдът логично и обосновано отхвърля. Безспорно е установено, че това обстоятелство той не е докладвал на началниците си нито устно, нито писмено. Няма такова отразяване и в пътният лист, в частта му за извършеното по този начин зареждане. Ето защо, не може да бъде споделено възражението на защитата на подсъдимия за „неправилно оценени обяснения на подсъдимия Я. И. Д.“, каквото процесуално нарушение не е допуснато от първоинстанционния съд. Това е така, защото съдът е извел изводите си по релевантните факти, като е ползвал единствено доказателствата, относими към инкриминираното деяние, въз основа на които е формирал своя извод.

Настоящият въззивен съдебен състав не намира доказателствена основа във възражението на защитата на подсъдимия, че първоинстанционният съд е приел фактическа обстановка, различната от описаната в обвинителния акт като е приел различен механизъм на присвояването и е посочил, че това престъпление е извършено с помощта на свидетеля М. П., заемащ длъжността „Завеждащ склад ГСМ и противопожарно имущество“. Както правилно е отбелязал основния съд в мотивите си, в обвинителния акт не е допуснато съществено процесуално нарушение, което да е довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия Я. Д.. Още в обвинителния акт са залегнали фактите, които са от значение за съставомерността на деянието, и които влизат в предмета на доказване. Процесуалният закон е предвидил, че освен фактите, включени в предмета на доказване, могат да бъдат изяснени и други факти, които влизат в пределите на доказване. Когато съдът е изяснил, освен фактите, влизащи в предмета на доказване, и такива, влизащи в пределите на доказване, няма пречка да бъдат формирани изводи, въз основа на цялата съвкупност от факти, част от които биха имали отношение не към съставомерността на деянието, а към обстоятелствата, имащи значение за справедливостта на наказанието. Изводът на първоинстанционният съд, че ако подсъдимия Я. Д. не беше присвоил процесното гориво, то при последваща ревизия това гориво е щяло да се яви излишък на завеждащия склад М. П. и е следвало да му бъде заприходено, което не е в интерес както на подсъдимия Д., така и на свидетеля П., е правилен. В случая, още в обвинителния акт са изложени фактите, касаещи неправомерното поведение на подсъдимия, предмет на обвинението, а именно тези, които имат значение за съставомерността на инкриминираните деяния. Наказателно-процесуалния кодекс не поставя предварителни изисквания за доказване на обвинението с определени доказателствени средства. В конкретния казус по делото са налице и много преки доказателства.

Относно описания механизъм на извършеното присвоително деяние, въззивният съд споделя прието от първоинстанционният съд. Това е така, защото ротата за Т.О. в състава на в.ф. – С. е осигурявала транспорта на Съвместно командване на силите, на военно формирование – на Министерство на отбраната с разрешение на СКС. При възникване на

необходимост от транспортиране се подавала заявка - нареждане от ЗКТЧ на в.ф. - С., в което се посочвали нуждите от пътно превозно средство за съответната седмица. Необходимо било да бъде заявен вида МПС и маршрута, който ще се изпълнява, включително и зони със специален режим, за които по указание на старшия на автомобила се получавали оперативни номера от РКИ на в.ф. Доказателствата по делото категорично посочват, че във военното формирование – С. била разположена гориво-зарядна станция (ГЗС) с две колонки. При изпълнение на заявка за военното формирование МПС-та се зареждали на колонка при него, а при външна заявка (от друга структура) се зареждали чрез „Транскарт“.

Доказано е, че задължение на подсъдимия Я. Д. е било да описва в пътните книжки фактическо зареденото гориво, а контролът се осъществявал от ротния командир или последващ ежемесечен контрол в щаба в логистичното отделение. Както е посочено по-горе в мотивите, автомобилите е следвало да бъдат заредени догоре с гориво след завръщане от командировка.

Не се оспорва, че ежемесечно зареденото гориво на бензиностанции „П.“ АД се заприходявало на склад „Гориво-смазочни материали“ (ГСМ) на военно формирование – С.. Директно доставеното от бензиностанциите „П.“ и заприходено гориво в склад (ГСМ) е съставлявало общото количество гориво, с което военното формирование е изпълнявало поставените задачи. На това общо количество, всяка година, е била извършвана годишна инвентаризация, при която не били установявани липси. За извършените зареждания през текущия месец „П.“ АД издавал фактура, в която били описани зарежданията по дата, количествата, вида, горивото и пътното превозно средство с регистрационните номера, както и номера на картите за безналично плащане. За цялото количество гориво се изготвяла складова разписка, с която горивото се заприходявало в склад „Гориво-смазочни материали“ на военното формирование. Първоинстанционният съд обосновава е приел, че по този начин формираните излишъци между две инвентаризации своевременно се присвоявали от подсъдимия Я. И. Д., като зачислените му А. се пълнели с гориво следствие на неотразените документално зареждания на Гориво-зарядната станция (ГЗС) на в.ф. – С.. Категорично е установено по делото, че завеждащият склад свидетелят сержант М. П. изготвял разходна ведомост, за месеца в която описвал обобщените данни по фактура, срещу които се подписвали водачите, извършили зарежданията. Въз основа на получените във в.ф.-С. фактури се извършвало плащане по банков път от военното формирование на „П.“ АД. Настоящият въззивен съдебен състав напълно се солидаризира с извода на първоинстанционния съд, че по този начин се извършвало зареждането на автобуса с гориво, тъй като същият физически и фактически не е бил зареждан с гориво на бензиностанция „П.“ АД на инкриминираните дати 17.06.2020, 15.09.2020 г., 17.09.2020, 30.09.2020 и 07.10.2020 г.

По тези съображения въззивният съд не споделя възражението на

защитата, че постановената присъдата е неправилна и незаконосъобразна, тъй като по делото не са събрани доказателства, въз основа на които да се направи обоснован извод, че подсъдимият е извършил деянията, за които е осъден. Голословно се явява и твърдението на защитата, че всички доказателства по делото установяват, че във в.ф. – С. не са установени никакви липси, както и, че са извършени курсове на пътните превозни средства, описани в пътните листа. По делото не се спори дали е имало липси при годишната инвентаризация за 2020 г., както и не се твърди, че не са извършвани курсовете, описани в пътните книжки. Видно от свидетелските показания на св. серж. М.Ц. П. , който е изпълнявал длъжността „Завеждащ склад ГСМ“ всяка година на склада е извършвана инвентаризация и за 2020 г. не са констатирани липси. Идентични са показанията на свидетеля по делото лейтенант К.П. И., разпитан в с.з. проведено на 01.03.2023 г., който е категоричен, че инвентаризация на километража не се прави, като заявява, че за 2020 г. също не са констатирани липси. В този смисъл са и свидетелските показания на свидетеля по делото майор Ю. Р. П. също посочва, че годишната инвентаризацията се извършва от комисии по предвидения в закона ред.

Приетите релевантни факти, описани по-горе в мотивите, обуславят съставомерност на длъжностно присвояване, каквато е възприетата правна квалификация. Първоинстанционният съд е дал правилен отговор на въпроса дали зареждането с гориво на личното превозно средство на подсъдимия Я. Д., респективно на неустановено превозно средство, както и на самостоятелни туби, като заплащането на сумите за горивото чрез „Транскарт“, собственост на в.ф. – С., издадена от „П.“ АД и предназначена за плащане при зареждане с гориво на войсковия автобус „....“ с рег. №, е довело до причиняване на вреда за военното формирование. Когато разпореждането със средства от „Транскарт“ е осъществено без знанието и съгласието на военното формирование, то признаците от състава на длъжностно присвояване са налице, тъй като е извършено неправомерно прехвърляне на суми от „Транскарт“ без съгласие на военното формирование, което не е дадено нито предварително, нито последващо, осъществено е в грубо противоречие с реда за опериране на парични средства, а разходът представлява разпореждане, с което подсъдимият е осъществил отделните инкриминираните деяния.

Освен това, по делото категорично е доказано, че неправомерното разходване на средства, постъпили в бензиностанции „П.“ АД , сключени от определени клиенти, като за наличието на длъжностно присвояване е достатъчно извършването на транзакция от служителите на бензиностанцията, за която заплатените суми посредством „Транскарт“, при липса на годно правно основание, са послужили за издаване на фискални бонове и прикачването им към пътната книжка на пътните листове. Безспорно е, че за извършените зареждания през текущия месец „П.“ АД издавало фактура, в която са описвани зарежданията по дата, количества, вид гориво и ППС с рег. №, както и номерата на картите за безналично плащане, а за цялото количество се изготвяла складова разписка, с която горивото се

заприходявало в склад ГСМ на военно формирование. Завеждащия склад ГСМ, свидетелят по делото серж. М. П., изготвял разходна ведомост за месеца, в която описвал обобщените данни по фактурата, срещу която се подписвали шофьорите, извършили зарежданията. След това, с бюджетно платежно нареждане за общите суми по отделните фактури за месеца, след одобрение се извършвало плащане по банков път от в.ф. по сметка на „П.“ АД.

Въззивната инстанция не намира за основателно възражението на защитата, че е налице нарушение на чл. 303, ал. 1 от НПК, тъй като първоинстанционният съд е постановил присъдата си на предположение, за това, че подсъдимия Я. Д. е извършил деянието по чл. 204 от НК със свидетеля М. П.. Според настоящият въззивен съдебен състав основният съд е изпълнил задължението си да изследва всестранно и пълно обстоятелствата по делото, преди да направи решаващите изводи относно авторството на деянието, с което не е нарушил и забраната по чл. 303, ал. 1 от НПК, тъй като постановеният съдебен акт не почива на предположения. Правилно първоинстанционният съд е установил, че зачислените А. на подсъдимия Я. Д. са могли да се движат благодарение на неотразените документални зареждания на ГЗС на военното формирование, като причина за това е посочил укоримо поведение от страна на завеждащия склад ГСМ - свидетеля М. П.. Правилно съдът е отбелязал, че повдигането на обвинение и привличането на лица в качеството на обвиняем е единствено в правомощията на Прокуратурата на Република България, а по настоящото наказателно производство няма данни да е повдигнато обвинение на друго лице. Данните за извършено престъпление от друго лице, за което не е повдигнато обвинение, имат значение само за индивидуализация на наказателната отговорност и само в такава насока могат да бъдат ползвани. Такива данни имат отношение към личната степен на обществена опасност на дейците, която се съобразява при определяне на вида и размера на наказанието.

Настоящият въззивен съдебен състав не споделя възражението на защитата, че липсват доказателства, които да установяват по безспорен начин виновно извършени деяния. Невярно е и твърдението, че основното доказателство, на което основният съд се е позовал, е изготвената и приета по делото видео-техническа експертиза, с която е установено, че на инкриминираните дати и часове, когато са използвани картите, с които е следвало да се заредят А.те „....“ и „.....“, превозните средства са били на територията на в.ф., което обстоятелство не се оспорва от подсъдимия. Първоинстанционният съд в мотивите си на л. 13-15 към присъдата надлежно е описал доказателствената маса въз основа на която е направил анализ и извел в съответствие с закона правните си изводи. Възражението на защитата за неправилна оценка на доказателствените материали, по-конкретно на видео-техническата експертиза, не се споделя от настоящата инстанция. По предвидения процесуален ред към доказателствената съвкупност е приложена видео-техническа експертиза, която по съществото си е средство за

изследване на видео записи от дигитални носители, снемане на годни за идентификационно изследване изображения, като експерта инж. П.М. е изготвил експертно заключение, което успешно е защитил в съдебното заседание по делото, проведено на 28.02.2023 г. Отделно от това видео-техническа експертиза не се оспорва от подсъдимия и защитника му, което е заявено и във въззивната жалба по делото. Посредством използваната компютърна конфигурация и софтуер и резултатите от изследването на оптичния носител, вещото лице е категорично, че на инкриминираните дати са установени и безспорно идентифицирани конкретните пътни превозни средства, движението им и подробно са описани действията на лицата. Доказателствената оценка на видео-техническата експертиза, съпоставена с лицево-идентификационната експертиза, приложена на л. 75 - 85 от д.п., установява годни достатъчно устойчиви и индивидуални лицеви признаци, които в преобладаващата част от кадрите категорично посочват подсъдимия Я. И. Д. като лицето, което е заснето на фотоснимките. Обстоятелството, че на част от тях не е налична достатъчна информация за категорична идентификация, не променят изводите на съда, че именно подсъдимия Д. е автор на престъплението.

По отношение за възражението за неправилна оценка на доказателствата и досежно „фотоалбума по делото“, настоящия въззивен състав не намира опора в тезата на защитата. По делото е приложен фотоалбум (л. 78, т. IV от д.п.) от оглед на шест броя А., вкл. и процесните, като фотосите показват дигиталните тахографи (марка и модел и номер), показанията на изминатите километри, както и показанията на арматурното табло, удостоверяващ нарушена функция на тахографа на част от ППС, неизправности и наличие на елементи и допълнително свързване на проводници в арматурното табло, незапечатани букси, разклонения и др. Отделно от това, фотоалбумите към констативните протоколи от 19.10.2020 г., от 20.10.2020 г. и от 21.10.2020 г. са доказателствен източник досежно фактите, свързани с информацията за нерегламентирано прекъсване на основния хранващ кабел към датчика на скоростната кутия, като е поставен допълнително „байпас“, позволяващ манипулиране на тахографите и километражите на процесните пътни превозни средства, поради което въззивния съд намира, че правилно са ценени и кредитирани.

Възражението на защитата свързано с неправилна оценка на следствия експеримент, довела до погрешни изводи на основния съд, също се явява несъстоятелно. Видно от приложения на л. 106, т. IV от д.п., приобщен по предвидения процесуален ред на чл. 283 от НПК от основния съд, следствен експеримент и фотоалбума към него, са извършени 4 (четири) замервания на зареждане, със спусък натиснат докрай на дръжката на пистолета на ГЗК. Посочена е продължителността на замерването, отразени са показанията на долния и горния брояч. Няма изложени доводи от защитата по това възражение, поради което въззивната инстанция не може да изрази конкретно становище, но не констатира процесуално нарушение на чл. 166 –

чл. 168 от НПК. В конкретния случай, органите на досъдебното производство са направили следствен експеримент, за да проверят и уточнят данни, от съществено значение за обективната истина по делото. Извършването на следствения експеримент не е възразено в досъдебното производство, нито в съдебната фаза на процеса. Проведени са серия от действия на мястото на зареждане на превозните средства, които са максимално сходни на проверяваните, като са извършени четирикратно с целенасочени изменения в съдържанието и условията, при които протичат. С това процесуално-следствено действие е избягнато влиянието на случайните фактори и е осигурена по-голяма обективност и сигурност на изводите, които основния съд е приел.

Правилно първоинстанционният съд е квалифицирал деянието по чл. 205, ал.1, т.5, вр. чл. 204, б. „а“, вр. чл. 201, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК. Присвоеното имущество на стойност 857.80 лв. е внесено по сметка на военното формирование. Това се установява от вносната бележка, приложената на л. 158, т.V I от досъдебното производство. Настоящата инстанция съобрази и това, че предмет на деянието са 5 (пет) съставомерни деяния, извършени през периода от 17.06.2020 г. до 7.10.2020 г., а именно на 17.06.2020, 15.09.2020 г., 17.09.2020, 30.09.2020 г. и 7.10.2020 г., които осъществяват състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължително време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината. В конкретния случай не са налице предпоставките за приложението на чл. 218б, ал.1 от НК, тъй като подсъдимият Я. Д. в продължение на една година е извършил посочените по-горе деяния и общата стойност на предмета е над 150 (сто и петдесет) лева, а именно 857.80 лв. (осемстотин петдесет и седем лева и осемдесет стотинки). Единствената причина за преустановяване на престъпната дейност е разкриването на престъплението от разследващите органи и последвалите процесуално-следствени действия по делото.

Що се отнася до субективната страна на престъплението, същата е от изключително значение при една и съща фактическа обстановка, за правната квалификация на деянието в зависимост от наличието у дееца на намерение за заместване или връщане на стоките, респ. паричната им равностойност, с която се е разпоредил. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 70/1980г. на Върховния съд на Република България, Решение № 455/76г., Решение № 23/1980г. на I н.о. Върховния съд на Република България, Решение № 271/1985г. на II н.о. на ВС на РБ и др./. Това обстоятелство е установено от първоинстанционния съд, предвид възможността при установен от обективна и субективна страна състав на престъплението длъжностно присвояване и възстановяване, респ. заместване на присвоеното имущество, предмет на престъпната дейност, за приложение на привилегирована разпоредба. Поради това напълно правилно първоинстанционният съд е реализирал наказателна отговорност по общия ред и не е допуснал процесуално нарушение, което да е довело до неправилно приложение на закона.

Относно престъплението по чл. 311, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК първоинстанционният съд правилно е приел, че за периода от 15.09.2020 г. до 7.10.2020 г. при условията на продължавано престъпление, в качеството на длъжностно лице, в кръга на службата си чрез 4 (четири) деяния в пътните листа в месечна пътна книжка на автобус „.....“ с рег. № 100130 удостоверил невярно обстоятелство, че е извършил зареждане, без такова зареждане на гориво в автобуса да е било направено.

От доказателствата по делото се установява, че А.те, управлявани от р-к Я. И. Д. през инкриминирания период са „.....“ с рег. № и „.....“ с рег. № На подсъдимия Д. са били зачислени и двата автобуса, като както картите така и А.те са му били предоставени във връзка с изпълнение на служебните му задължения, в частност изпълнение на заявките. Правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимия р-к Я. И. Д. е длъжностно лице по чл. 93, т.1, б „б“ от НК, а именно на което е възложено да изпълнява работа, свързана с пазене и управление на чуждо имущество в държавно предприятие. Същият е заемал длъжността „младши шофьор“ и съгласно длъжностната му характеристика, рег. № 39291/17.91.2019 г. за длъжността, с която подсъдимият е бил запознат (на 17.01.2019 г.). На подсъдимия Д. е вменено задължението да съхранява правилно и законосъобразно зачисленото му въоръжение и имущество. Съгласно ППВС № 7/26.07.1987 г. поверяването на моторно превозно средство собственост на държавата или други ведомства, включително и принадлежностите, необходими за правилното функциониране прави водача длъжностно лице по смисъла чл. 93, т.1, б „б“ от НК.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че на инкриминираните дати пътните листове, съставени от подсъдимия Я. Д. са официални документи по смисъла на чл. 93, т.5, б. „б“ от НК, тъй като са издадени по установения ред и форма от длъжностно лице, какъвто безспорно е подсъдимият Д.. С необходимата доказателствена подкрепа основният съд е направил законосъобразен извод, че автор на деянието е именно подсъдимият Д., който собственоръчно е удостоверил неверните обстоятелства, а именно, че е извършил зареждане с гориво на поверения му автобус „.....“ с рег. № на инкриминираните дати, без в действителност такова зареждане да е направено и това е сторено с цел да бъдат използвани тези документи за тези обстоятелства.

Престъплението по чл. 311, ал.1 НК попада в престъпните посегателства, свързани с т.нар. лъжливо документиране. Специфичният предмет, върху който се въздейства в конкретния случай са пътните листове, които са официални удостоверителни документи и именно с тях подсъдимият Я. Д. е установил съществуването на определен факт, а именно зареждането с гориво на войсковия автобус, който той е възпроизвел в инкриминираните документи и същите не съответстват на обективната действителност.

Възражението на защитата, че в мотивите на атакувания съдебен акт първоинстанционният съд е допуснал противоречие като е посочил, че мотив за извършване на престъплението е „стремежът на подсъдимия да прикрие извършеното присвояване на дизелово гориво“, поради което защитата намира, че основния съд е приел, че е извършено друго престъпление, а именно по чл. 202, ал.1, т.1 от НК, а не това, за което е признат за виновен – по чл. 311, ал.1 от НК. Настоящият въззивен съдебен като изхожда от принципното виждане, че няма престъпление без мотив, в конкретиката на случая, мотивът винаги е свързан с отношението на подсъдимия към престъпната дейтелност. В настоящия казус, мотивът за извършване на конкретното документно престъпление се проявява в най-голяма степен в деформациите на интересите и ценностите отношения на извършителя на престъплението. В този смисъл, с действията си подсъдимият Я. Д. е избрал поведение, което да го мотивира да извърши действия, които имат обществено опасен характер и които също му дават възможност успешно да удовлетвори интереса си и стремежа да прикрие извършеното присвояване на дизелово гориво. В този смисъл първоинстанционният съд е аргументирал мотива на подсъдимия да извърши престъплението, а не че е извършено друго престъпление, по чл. 202, ал.1, т.1 от НК. Никъде в мотивите на първоинстанционния съд е посочено, че за улесняване на длъжностното присвояване е извършено и друго престъпление, а именно такова по чл. 311 от НК. Липсата на такова обвинение по внесения в първоинстанционния съд обвинителен акт и възприетата правна трактовка на фактите сочи именно на такъв извод, въз основа на който липсата на обвинение сама по себе си го прави и несъстоятелен. В хода на съдебното следствие пред първоинстанционният съд представителят на ВОП – С. не е изменил обвинението по реда на чл. 287 от НПК. Липсва обвинение за извършено по-тежко престъпление по смисъла на чл. 202, ал. 1, т 1 от НК с улесняващо документно престъпление, поради което възражението на защитата на подсъдимия се явява несъстоятелно.

Въззивната инстанция счита, че изводите на основния съд в тази посока са правилни и почиват на коректен прочит на закона, направен въз основа на правилна аналитична дейност по анализ на доказателствата.

Цялостното поведение на подсъдимия Я. Д. и начинът на извършване на документното престъпление, проследени в тяхната логическа последователност, показват, че той е съзнавал, че по този начин демонстрира явното си неуважение към установения войскови ред, чувството му на необвързаност за спазването на общоприетите норми на поведение, а умишленото правонарушение е резултат от оформено пренебрежително отношение към правните норми.

Ето защо, при правилно установена фактическа обстановка, законосъобразно основният съд е приел, че подсъдимия младши сержант Я. И. Д. от в.ф.-С., с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 205, ал.1, т.5, вр. чл. 204, б. „а“, вр.

чл. 201, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК. Наказанието на подсъдимия Д. при очертаната фактология и приета въз основа на нея правна квалификация е справедливо, тъй като е определено при отчитането на всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, като първоинстанционният съд е индивидуализирал наказанието при превес на смекчаващите обстоятелства като ме у наложил наказание глоба в размер на 300.00 (триста) лева и го е оправдал по първоначално повдигнатото обвинение да не е заместил присвоените вещи. Този вид и размер наказание е достатъчно за да изпълни целите по чл. 36 от НК, а именно подсъдимия да се поправи като се въздържа за напред от неправомерни действия и да въздейства предупредително и над останалите членове на обществото.

На следващо място, при правилно установена фактическа обстановка, законосъобразно основният съд е приел, че подсъдимия младши сержант Я. И. Д. от в.ф. - С., с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 311, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК. Основният съд е извършил законосъобразна преценка и при отчитането на отегчаващите и смекчаващите обстоятелства, като правилно е приел превес на смекчаващите и го е осъдил на 6 (шест) месеца лишаване от свобода. С оглед личността на подсъдимия и ниската степен на обществена опасност съдът законосъобразно е постановил, че за превъзпитанието на подсъдимия Я. Д. не се налага наказание по чл. 37, ал.1, т.6 от НК. Тъй като подсъдимият е извършил две отделни престъпления, преди да е влязла в сила присъда за което и да е от тях, правилно съдът е присъединил на основание чл. 23, ал. 3 от НПК наказанието „глоба“ в размер на 300 лева към наказанието от 6 (шест) месеца лишаване от свобода. Отложеното наказание е съобразено с разпоредбата на чл. 66, ал.1 от НК, тъй като наказанието лишаване от свобода е до три години, подсъдимият Д. не е осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер и съдът е намерил, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати преди всичко за поправяне на Д., не следва наказанието да бъде изтърпяно ефективно.

Първоинстанционният съд правилно се е произнесъл като е решил въпроса за разниските по делото с атакувания съдебен акт.

При извършената служебна проверка на присъдата, не бяха констатирани нарушения, които да водят до отменянето или изменението ѝ.

По изложените по горе съображения, Военно-апелативният съд на основание чл. 338 от НПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 8/11.07.2023 г. по НОХД № 147/2022 г. по описа на Софийски военен съд.

Решението подлежи на обжалване и протестиране в 15-дневен срок пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____